

DEN SKANDINAVISKE

Winnipeg

CANADIENSAREN.

No. 32

Löp. Årg. 3.

WINNIPEG, MANITOBA, 30 APRIL 1890.

Lösnummer 5 cents, No. 4

Dominion Parlamentet.

Ministern för Fiskeri Departementet i Canada rapporterar, att fisket i Canada afkastade under förra året \$17,418,500 mot \$17,181,765 år 1888.

Sir John A. Macdonald har tillkännagifvet att ny- och omval till Dominion Parlamentet icke kommer att försiggå förrän i April 1892.

Det förväntas att Parlamentet kommer att upplösas den 10de Maj.

Tvenne Northwestern Jernvägar, isynnerhet, erhålla liberalt anslag från Dominion Regeringen. De lyckliga äro Calgary och Edmonton Jernvägen samt Hudson Bay Jernvägen. Från Calgary, hufvudstaden i Distriktet Alberta, är 205 engelska mil till Edmonton. Jernvägen kommer att öppna de finaste och bästa landssträckor, som man någonsin kan önska sig. Omkring Edmonton i synnerhet anses landet vara öfverträffadt. Hudson Bay Jernvägen bygges från Winnipeg till York Factory vid Hudson Bay viken, distansen är något öfver 700 mil. — Genom denna jernväg kommer all frakt m. m. att betydligt förminska, ty afståndet från Winnipeg till Liverpool via Hudson Bay är flere hundra mil kortare än öfver Halifax, Quebec eller New York.

AMERIKAS UPPTÄCKANDE.

Det påståendet hör man ofta framkastas, att drottning Isabella af Spanien pantsatte sina juveler, för att få penningar, så att den expedition kunde utrustas, som skulle ut på upptäcktsresa efter en ny världsdal. Detta är en gammal historia, fört berättad ej långt efter Columbus' död, men någon sanning innehåller den icke. Enär

allt, som rör Amerikas upptäckande, bör vara af särskildt intresse för oss, som här bygga och bo, och enär vi snart skola fira 400-årsminnet af denna stora tilldragelse, torde det ej vara ur vägen att lemna en kort berättelse öfver sätet, på hvilket de för expeditionens utrustande nödvändiga medlen anskaffades.

Columbus begaf sig till spanska hofvet, för att framlägga sin plan för Ferdinand och Isabella, i samma väfva som Granada, mohrerens sista stora besittning i Spanien, hade fallit i spanjorernas händer. På ett sätt var tiden kanske ej väl vald. Landet var utarmadt genom det krig, som just krönts med så stor framgång, och kungaparet var ej synnerligen hågad för att inlåta sig på något nytt företag, hvars lyckliga utgång var så oviss, och hvad mera var: skattkamrarna i såväl Aragonien som Castilien voro i det närmaste tomma. Ja, drottningen Isabella hade t. o. m. sett sig nödsakad att pantsätta sina juveler, för att erhålla penningar för krigets förande mot mohrererna. Förgäfvos framstälde Columbus sitt ärende. Både Ferdinand och Isabella lyssnade med kall likgiltighet på den entusiastiske mannens andragande och vägrade understötja hans företag. I förtviflan, lemnade Columbus hofvet i Granada och var nästan betänkt på att göra ett sista förtvifladt försök vid franska hofvet.

Vid audiensen hos kungaparet voro dock två personer närvarande, hvilka voro fullt öfvertygade om sanningen af hans djerfva teorier. Dessa voro, egendomligt nog, båggen finansministrarne St. Angel i Aragonien och Quintanilla i Castilien. St. Angel anhöll så fort om möjligt om audiens hos drottningen, och med sådan värma förfäktade han Columbus teorier, och så öfvertygande voro hans argument, att Isabella, gripen af entusiasm, utbrast: „Jag vågar företaget såsom drottningen af Castilien och i dess namn samt vill sätta i pant mina enskilda juveler för anskaffandet af erforderliga medel“. Ministern försäkrade dock henne, att detta frukostiga anbud ingalunda vore af

nöden, samt sände bud till Columbus att ofördröjligen infinna sig i Granada igen, hvilket denne äfven gjorde. Förberedelserna till expeditionen voro snart undantökade. En del af medlen omkring 17,000 floriner, lemnades af St. Angel ur Aragoniens statskassa. De tre bröderna Pinzo, skeppsbyggmästare i Palos, lånade till Columbus en åttontedel af hela summan. Denna del af utgiften tog han på sin egen lott, med vilkor att erhålla en åttontedel af den blifvande vinsten. Nämnde bröder förskotterade sedermera mera penningar samt lemnade till Columbus disposition två af fartygen, och alla tre deltog i expeditionen, två som kapteners å fartygen „La Nina“ och „La Pinta“ och den tredje som lots. Tilläggs bör slutligen, att Columbus med det guld, han förde med sig tillbaka från sin första upptäcktsfärd, återbetalte det lån, som han erhållit af St. Angel. En del af detta guld användes till att förgylla hvalfven och taken i kung Ferdinand's ståtliga palats i Saragossa, der spåren af förgyllningen äro synliga ännu i denna dag.

DEN UNGE KEJSAREN.

Ganska märkligt ha de föreställningar, man hade om den unge kejsar Wilhelm, medan han ännu var prins, förändrat sig under loppet af de två år, han suttit på Tysklands kejsartron.

De åsigt, man under hans prinstdigt hyste om honom, voro icke smickrande; en junkernatur, utvecklad genom en junkerlig militärupfostran — en fanatisk hatare af social-demokratien — en krigsentusiastisk kejsare, uppfylld af barnsliga föreställningar om sin missions storhet.

Så småningom har talfan förändrat sig.

Det fanns nervöst folk, som vid kejsar Fredriks död såg kriget närma sig. De sågo den unge kejsaren, törstande efter krigarära, i spetsen för sina brandenburgska trupper, med tre millioner uppstumpade soldater lakom sig. Mot

Frankrike! Mot Ryssland! Som en signal till uppgörelse öfver hela den europeiske linien. I stället för krig fick Europa fredaresor och stora parader. Genom hederssoldaternas led körde Wilhelm II i öppen fyrspänd vagn till Europas hof. Och i Berlin mottog man „res-kejsaren“ med oblandadt jubel. Han var miljtär nog för de krigsgalne, och det såg ut, som om han var fredssäll nog för de lugne borgarna, hvilka lefva af handelen och industrins fredliga idrotter.

Dag efter dag sågo nu de glade berlinarne sin unge kejsare. Ett minne från denna tid: Kejsaren kommer från fältet i spetsen för en truppafdelning. Han är neddämdad och smutsig. Uniformens glänsande guldgrannlåt är täkt af ett tjockt, hvitt dammlager. De långa stöflarne äro som uppdragna ur en mergelgräf. Hästen är svettig Oansenlig och obetydlig, som den unge monarken ser ut, med sitt intetsigande ansigte, de matta ögonen; de blonda mustascherne, rider han, med cigarettens i högra munnen, samtalande med några grånade officerare, genom människomassan på Berlins asfaltgator — längs Friedrichsstrasse genom Under Linden öfver Kejsarbron till det kejsarliga slottets grå murar.

Men en egenömlig här går framför den stolta truppen. Det är också en truppafdelning — men i luggslitta, trasiga uniformer. En här af arbetslöse, försultne individer, som tilbringa dag och natt på gatorna, på Thiergartens bänkar, på utmarkernas gräs, i usla krögar när några pfennige blifvit sammanbyggda — en här, som ligger i ständig konflikt med naggande hunger och en påpasslig polis, en flock som söker en tarflig förströelse i det dagliga lifvets trista enformighet genom att följa kejsarens här, hör på den vackra musiken, se på uniformerna, trampa i soldaternas marschtakt. Dessa proletarietets soldater gå framför kejsaren — allvarliga, utan utan att visa någon vördnad. I strid med ifriga pickelbutvor, som söka stänga vägen för dem, knuffa de sig fram utan hänsyn.

Nu har kejsaren blifvit desoen.

anförare. Talfan har förändrats. Den unge kejsaren vill föra två härar till kamp och seger: soldathären och arbetarhären.

Verlden står i spänd förväntan. Man anar, att det är allvar. Man ser, att kejsaren har förstått, att Bismarck passade för soldathären, men att han ej duger som chef för arbetarhären. Och när Bismarck faller, så står kejsaren ensam i spetsen för dessa två härar. Bötticher och Caprivi — ingen ser dem. Man ser endast en ung man med ett obetydligt ansigte, blonda mustascher, matta ögon — en man, som känner sig kallad till en upphöjd mission och tror sig i stånd att fullföra den.

Ve honom, om han misslyckas — och ve honom dubbelt, om han affaller!

Nya Stockholm.

Fru och Herr Alex Stenbergs lilla dotter döptes den 10de April.

Den 27de April anlände hit tvenne familjer direkt från Westerbotten, Sverige. De ämna stanna inom kolonien samt bosätta sig så nära intill sina släktningar som möjligt. Familjerna Sjöström och Christopherson äro nära anhöriga till dem. I samma sällskap anlände också en Dansk familj Neergaard, som önskade se sig omkring här, i tanke att när deras tillgångar bättre medgifva, bosätta sig här, men för denna sommaren gå de ut på arbete.

Herr E. Öhlén, Winnipeg, har meddelat, att han arrangerat för fri arbets biljett från Whitewood till Medicine Hat för de af Nya Stockholms innebyggare, som önska gå ut på arbete. Huru många som komma att gå, är ännu, när detta skrives, obekant.